

„PROJEKTÁLD MÁR A SZKRÍNRE A SZLÁJDOMAT!”

Volt idén egy remekül sikerült vándorgyűlésünk. Végre megint! Köszönet a rendezőknek!

Kitűnő volt a rendezés, remek a hely, jó a program.

Végighallgatva az előadásokat, bennem mégsem ezek hagyták a legmélyebb benyomást, hanem a „projektáld már a szkrínre a szlájdomat” jellegű szövegek.

Úgy tűnt, mintha az előadók egy része úgy értelmezte volna azt, hogy két nyelv — a magyar és az angol — volt hivatalos nyelvként megjelölve, hogy egyszerre próbált meg mindkettőn beszélni.

Az eredmény mindenesetre elképesztő volt. Az angol ugyanis a nem ragozó nyelvek közé tartozik, míg a magyar igen rosszul tűri a nem magyar hangrendű szavakat. Így a vándorgyűlésen hallható, nagyjából a magyar nyelv szabályai szerint, magyar ragokkal használt angol nyelv, mint egészen különleges nyelvi fából vaskarika, nyilván nagy érdeklődést fog kiváltani a nyelvtudósok

soraiban és méltán számítható magyar szürke állomány legjelentősebb termékei közé.

Sajnos, gyakorlati bevezetésében még mutatkoztak némi zökkenők, mert felhangzásakor mindkét nyelv képviselői a tolmácskészülékek felé kapkodtak, abban a hiszemben, hogy az előadás a másik nyelven folyik. A tolmács viszont úgy kiakadt, mint az asimovi robotok, amikor a robotika alaptörvényeit egymás ellen fordító parancsot kapnak.

De félre a tréfával, tisztelt kollégák! Nyelvünk nagy kincs, őrizzük jobban! Őrizzük jobban a mindennapokban és őrizzük jobban szakmai szinten is! Ha nem tesszük, joggal ér a kritika, miszerint annyira belegabalyodtunk már az angol szakirodalomba, hogy elfelejtettünk magyarul — még azelőtt, hogy angolul rendesen megtanultunk volna.

Bodoky Tamás